

CURTEA DE APEL PITEȘTI

BULETINUL JURISPRUDENȚEI
2012

Editat de
S.C. Universul Juridic S.R.L.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin

S.C. Universul Juridic S.R.L.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al

S.C. Universul Juridic S.R.L.

REDACȚIA:

tel./fax: **021.314.93.13**

tel.: **0732.320.666**

e-mail: **redactie@universuljuridic.ro**

**DEPARTAMENTUL
DISTRIBUȚIE:**

tel.: **021.314.93.15**

fax: **021.314.93.16**

e-mail: **distributie@universuljuridic.ro**

www.universuljuridic.ro

ISSN: 2066-9437

CURTEA DE APEL PITEȘTI

BULETINUL JURISPRUDENȚEI 2012

Colegiul de redacție

COORDONATOR

Judecător dr. Gheorghe Diaconu – Președintele Curții de Apel Pitești

Colectivul de elaborare al lucrării:

Judecător dr. Doru Mercan, vicepreședinte

Judecător dr. Ion Rebeca, președinte Secția I civilă

Judecător Marius Gabriel Săndulescu, președinte Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie

Judecător dr. Gabriela Chiorniță, președinte Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal

Judecător Raluca Elena Șimonescu-Diaconu, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie

Judecător dr. Daniel Radu, Secția I civilă

Secretar redacție : Cristian Gălățanu – grefier documentarist

Editura UNIVERSUL JURIDIC

modif.	modificată
M.Of.	Monitorul Oficial al României
m.l.	metri liniari
m.p.	metri pătrați
nr.	numărul
nr. top.	număr topografic
OCPI	Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară
O.G.	Ordonanța Guvernului României
O.U.G.	Ordonanța de urgență a Guvernului României
p.	pagina (paginile)
par.	paragraful
pct.	punctul
prev. art.	prevederile articolului
prev. de	prevăzută(e) de
PUD	Plan urbanistic de detaliu
PUG	Plan urbanistic general
PUZ	Plan urbanistic zonal
rap. la	raportat la
rep.	republicată
SA	societate pe acțiuni
SC	societate comercială
SRL	societate cu răspundere limitată
SPRL	societate profesională cu răspundere limitată
stj.p.	stânjeni pătrați (= 3,6 m.p.)
ș.a.	și alții (altele)
TP	titlu de proprietate
TVA	Taxa pe valoare adăugată
UE	Uniunea Europeană
urm.	următoarele

SECȚIA I CIVILĂ

A. PROCEDURĂ CIVILĂ

1. Rolul activ al instanței de judecată. Principiul disponibilității

- Codul de procedură civilă: art. 49 și urm., art. 129 alin. (5)

Recurenții au criticat hotărârea instanței de fond pentru omisiunea acesteia de a introduce în cauză o parte în calitate de pârâtă, însă potrivit principiului disponibilității în procesul civil, numai părțile au posibilitatea să ceară lărgirea cadrului procesual prin introducerea în cauză a altor persoane, potrivit dispozițiilor art. 49 și urm. C. pr. civ.

În raport de acest principiu al disponibilității nu se poate reține că tribunalul și-a încălcat obligația de rol activ, această obligație manifestându-se potrivit art. 129 alin. (5) C. pr. civ., numai în ceea ce privește administrarea probelor în vederea aflării adevărului, nu și în stabilirea cadrului procesual, drept care aparține în mod exclusiv părților.

(Decizia civilă nr. 2 din 9 ianuarie 2012)

Prin cererea înregistrată la data de 6 octombrie 2008, așa cum a fost completată și precizată, reclamanții C.I.M. ș.a. au chemat în judecată pe pârâta SC O.P. SA, solicitând obligarea acesteia la plata drepturilor bănești reprezentând aprovizionarea de toamnă – iarnă, pentru perioada 2005-2008, drepturile urmând să fie actualizate în raport de indicele de inflație la data plății.

În motivarea acțiunii s-a arătat că reclamanții, salariați ai pârâtei au dobândit în baza art. 176 din Contractul colectiv de Muncă la nivel de ramură dreptul la plata sumei reprezentând aprovizionare toamnă – iarnă, pe care în mod nejustificat pârâta nu l-a executat.

La termenul de judecată din 10 iunie 2011, pârâta a invocat în apărarea sa excepția lipsei calității procesual active a reclamanților P.C.M., T.A., C.E.I., D.R.Gh., C.V., R.I., A.M. și R.Gh., cu argumentul că aceștia nu au avut calitatea de angajați ai pârâtei, ci ai SC R.A. SA.

În raport de excepția invocată, Tribunalul a dispus disjungerea acțiunii formulate de către acești reclamanți și examinând apărarea prin sentința civilă nr. 1780 din 29 septembrie 2011 a respins acțiunea, ca fiind formulată de persoane fără calitate procesual activă.

Pentru a pronunța o astfel de soluție, instanța de fond a reținut că reclamanții nu au fost salariați SC P. SA, ci a unui alt angajator, astfel că nu se poate reține existența unei identități între titularii dreptului indicat și persoanele care au formulat cererea de chemare în judecată.

Împotriva hotărârii au formulat recurs reclamanții P.C.M., T.A., C.E.I., D.R.Gh., C.V., R.I., A.M. și R.Gh., pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 9 C. pr. civ., în sensul că tribunalul nu a manifestat rol activ atunci când nu a introdus în cauză în calitate de pârâtă SC R.A. SA.

Analizând recursul în limita motivului invocat, Curtea a apreciat că este nefondat pentru următoarele argumente:

Recurenții au criticat hotărârea instanței de fond pentru omisiunea acesteia de a introduce în cauză o parte în calitate de pârâtă, însă potrivit principiului disponibilității în procesul civil, numai părțile au posibilitatea să ceară lărgirea cadrului procesual prin introducerea în cauză a altor persoane, potrivit dispozițiilor art. 49 și urm. C. pr. civ.

În raport de acest principiu al disponibilității nu se poate reține că tribunalul și-a încălcat obligația de rol activ, această obligație manifestându-se potrivit art. 129 alin. (5) C. pr. civ., numai în ceea ce privește administrarea probelor în vederea aflării adevărului, nu și în stabilirea cadrului procesual, drept care aparține în mod exclusiv părților.

Față de toate aceste considerente, în baza art. 312 C. pr. civ. recursul a fost respins ca nefondat.

2. Admisibilitatea recursului. Mențiunea greșit făcută în dispozitivul hotărârii care se atacă nu privează partea de o cale de atac pe care legea însăși a prevăzut-o

- Codul de procedură civilă: art. 129 alin. (1), art. 282¹ raportat la art. 299 și art. 312

Potrivit dispozițiilor cuprinse în art. 129 alin. (1) C. pr. civ., legiuitorul a impus în sarcina persoanelor interesate exercitarea drepturilor procesuale în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau judecător.

Căile de atac sunt prevăzute prin lege, legiuitorul consacrand astfel principiul legalității, potrivit căruia, o hotărâre judecătorească nu poate fi atacată pe alte căi decât cele expres prevăzute de lege. Altfel spus, căile de atac ale hotărârilor judecătorești nu pot exista în afara legii. Este o regulă cu valoare de principiu, prevăzută de art. 129 din Constituție, care instituie dreptul părților interesate de a ataca hotărârile judecătorești numai în condițiile legii. Textul constituțional evocă nu numai faptul că mijloacele procesuale de atac ale hotărârilor judecătorești sunt cele prevăzute de lege, dar și că exercitarea acestora trebuie să se realizeze în condițiile legii.

Legalitatea căii de atac implică și consecința că mențiunea greșit făcută în dispozitivul hotărârii care se atacă nu privează partea de o cale de atac pe care legea însăși a prevăzut-o.

Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin Decizia nr. 32/2008, pronunțată de Secțiile Unite, că cererea este actul de învestire a instanței, ...obiectul cererii de chemare în judecată constituindu-l pretenția concretă a reclamantului. Întrucât dreptul subiectiv material constituie fundamentul acțiunii, fiind factorul configurator al acesteia, el impune și toate consecințele ce decurg de aici: calificarea acțiunii, determinarea competenței, alcătuirea completului, determinarea căii de atac.

Or, se poate observa, că prezenta cauză, are ca obiect partajarea unui bun imobil pentru executarea unei creanțe de 30.600 lei, valoare necontestată de părți.

Se constată că instanța a fost investită cu acțiune patrimonială, cu un obiect de sub 100.000 lei, fiind aplicabile în speță dispozițiile art. 282¹ C. pr. civ. potrivit cu care, sentința instanței de fond este supusă numai recursului.

Conform dispozițiilor art. 299 C. pr. civ., sunt supuse recursului hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională, în condițiile prevăzute de lege.

Nu are relevanță calea de atac menționată în decizia tribunalului, deoarece aceasta este stabilită de legiuitor și este, potrivit textului mai sus menționat recurs.

Normele procesuale privind sesizarea instanțelor judecătorești și soluționarea cererilor în limitele competenței atribuite prin lege sunt de ordine publică, corespunzător principiului stabilit prin art. 126 din Constituția României.

Hotărârea recurată a fost pronunțată de tribunal, într-o compunere greșită, față de dispozițiile art. 282¹ și 299 alin. (1) C. pr. civ., recursul soluționându-se în complet de trei judecători.

În raport de considerentele mai sus expuse, fiind admisibil recursul se impune ca în temeiul art. 282¹ raportat la art. 299 și art. 312 C. pr. civ., să fie admis, casată decizia cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la același tribunal, care va soluționa recursul în compunerea prevăzută de art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

(Decizia civilă nr. 13 din 9 ianuarie 2012)

Prin cererea înregistrată sub nr. 455/216/2010 din 17 februarie 2010, reclamanta CEC B. SA a chemat în judecată pe pârâții V.C. și V.C. pentru împărțirea bunurilor comune dobândite de pârâți în timpul căsătoriei și obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a arătat, în esență, că reclamanta a acordat debitoarei V.C.E. (fiica pârâtei V.C.) un împrumut în valoare de 30.700 lei în baza unui contract de credit încheiat la 24 octombrie 2007, însă debitoarea nu și-a respectat obligațiile asumate conform contractului de credit referitoare la rambursarea la scadență a ratelor și a dobânzilor astfel încât s-a solicitat executarea silită.

Pârâții au formulat întâmpinare prin care au solicitat în principal respingerea acțiunii și în subsidiar fie acordarea unui termen de grație, fie suspendarea judecării cauzei, ambele măsuri în vederea achitării debitului.

Prin sentința civilă nr. 371/2011 din 29 martie 2011 pronunțată de Judecătoria Curtea de Argeș s-a admis acțiunea așa cum a fost precizată formulată de reclamanta CEC B. SA, s-a dispus împărțirea în cote egale a apartamentului bun comun dobândit de pârâții V.C. și V.C., în timpul căsătoriei, potrivit variantei a II-a (a doua) din raportul de expertiză tehnică întocmit în cauză, iar în baza art. 274 C. pr. civ. a fost obligată pârâta V.C. la 3.007,3 lei cheltuieli de judecată reclamantei.

Pentru a hotărî astfel instanța a reținut în esență că pârâta V.C. s-a obligat alături de fiica sa, V.C.E. să garanteze solidar cu clientul, în calitate de coplătitor, în caz de neplată a ratelor și dobânzilor până la achitarea integrală a creditului și să renunțe la beneficiul de discuțiune și de diviziune, precum și la orice excepție și cale de atac îndreptată împotriva deciziei CEC luată în baza contractului de credit RQ07100364137619 din 24 octombrie 2007, prin care debitoarei V.C.E. i-a fost împrumutată suma de 30.700 lei pe o durată de creditare de 10 ani. Cum debitoarea nu a mai achitat ratele scadente și dobânzile aferente, s-a început executarea silită asupra unor bunuri comune dobândite de pârâta V.C. în timpul căsătoriei cu pârâțul V.C., fiind aplicabile în cauză disp. art. 33 C. fam.

În ceea ce privește atribuirea loturilor, instanța a luat act de solicitarea consilierului juridic al reclamantei care a solicitat omologarea variantei a II a din raportul de expertiză C.I.C.

Împotriva acestei sentințe în termen legal a declarat apel reclamanta criticând-o numai pentru modul de atribuire a imobilului apartament.

Prin decizia civilă nr. 212 din 3 octombrie 2011 pronunțată de Tribunalul Argeș, a fost respins ca nefondat apelul formulat de reclamantă, instanța de apel reținând în esență că reclamanta a solicitat expres ca partajarea bunurilor dobândite de părți să se facă în

variantea a II-a, variantă în care apartamentul este atribuit pârâtului V.C., iar apelanta reclamantă nu este prejudiciată prin atribuirea apartamentului în lotul pârâtului V.C. deoarece acesta și-a luat obligația de a achita debitul, oferta cu care apelanta a fost de acord.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs reclamanta, criticând-o pentru nelegalitate în ceea ce privește modalitatea partajării.

Curtea, analizând decizia recurată, a constatat că recursul este fondat pentru argumentele ce se vor arăta în continuare:

Potrivit art. 137 C. pr. civ., Curtea s-a pronunțat cu prioritate asupra legalității căii de atac întemeiată pe dispozițiile art. 282¹ și art. 299 C. pr. civ.

Prin art. 129 din Constituția României, revizuită, cu referire la art. 126 din legea fundamentală, a fost statuat principiul potrivit căruia părțile interesate pot apela la protecția juridică a drepturilor subiective încălcate, oferită imparțial de către instanțele competente, în cadrul sistemului procesual civil, prin care a fost reglementat și dreptul exercitării căilor de atac.

Potrivit dispozițiilor cuprinse în art. 129 alin. (1) C. pr. civ., legiuitorul a impus în sarcina persoanelor interesate exercitarea drepturilor procesuale în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau judecător.

Căile de atac sunt prevăzute prin lege, legiuitorul consacrand astfel principiul legalității, potrivit căruia, o hotărâre judecătorească nu poate fi atacată pe alte căi decât cele expres prevăzute de lege. Altfel spus, căile de atac ale hotărârilor judecătorești nu pot exista în afara legii. Este o regulă cu valoare de principiu, prevăzută de art. 129 din Constituție, care instituie dreptul părților interesate de a ataca hotărârile judecătorești numai în condițiile legii. Textul constituțional evocă nu numai faptul că mijloacele procesuale de atac ale hotărârilor judecătorești sunt cele prevăzute de lege, dar și că exercitarea acestora trebuie să se realizeze în condițiile legii.

Legalitatea căii de atac implică și consecința că mențiunea greșit făcută în dispozitivul hotărârii care se atacă nu privează partea de o cale de atac pe care legea însăși a prevăzut-o.

Înalta Curte de Casație și Justiție, a statuat prin Decizia nr. 32/2008, pronunțată de Secțiunile Unite, că cererea este actul de învestire a instanței, ...obiectul cererii de chemare în judecată constituindu-l pretenția concretă a reclamantului. Întrucât dreptul subiectiv material constituie fundamentul acțiunii, fiind factorul configurator al acesteia, el impune și toate consecințele ce decurg de aici: calificarea acțiunii, determinarea competenței, alcătuirea completului, determinarea căii de atac.

Or, se poate observa, că prezenta cauză, are ca obiect partajarea unui bun imobil pentru executarea unei creanțe de 30.600 lei, valoare necontestată de părți.

Se constată că instanța a fost investită cu acțiune patrimonială, cu un obiect de sub 100.000 lei, fiind aplicabile în speță dispozițiile art. 282¹ C. pr. civ. potrivit cu care, sentința instanței de fond este supusă numai recursului.

Conform dispozițiilor art. 299 C. pr. civ., sunt supuse recursului hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională, în condițiile prevăzute de lege.

Nu are relevanță calea de atac menționată în decizia tribunalului, deoarece aceasta este stabilită de legiuitor și este, potrivit textului mai sus menționat recurs.

Normele procesuale privind sesizarea instanțelor judecătorești și soluționarea cererilor în limitele competenței atribuite prin lege sunt de ordine publică, corespunzător principiului stabilit prin art. 126 din Constituția României.

Hotărârea recurată a fost pronunțată de tribunal, într-o compunere greșită, față de dispozițiile art. 282¹ și 299 alin. (1) C. pr. civ., recursul soluționându-se în complet de trei judecători.

În raport de considerentele mai sus expuse, fiind admisibil recursul se impune ca în temeiul art. 282¹ raportat la art. 299 și art. 312 C. pr. civ., să fie admis, casată decizia cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la același tribunal, care va soluționa recursul în compunerea prevăzută de art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

3. Imposibilitatea criticării soluției pronunțată pe fondul cererii de partaj, câtă vreme titulara dreptului de creanță a renunțat la acest drept, în privința renunțării sale soluția comportând regimul instituit de art. 247 C. pr. civ., chiar dacă prima instanță de fond nu a respins cererea formulată asupra acestei creanțe

- Codul de procedură civilă: art. 247

Cea de a doua critică, vizând creanța intimei-pârâte, urmează a se constata că vizează, în realitate, greșita stabilire a stării de fapt, ea neputând fi examinată în instanța de recurs, față de limitările impuse acestora de dispozițiile art. 304 alin. (1) C. pr. civ., în sensul circumscrierii analizei exclusiv la motivele de nelegalitate detaliate la pct. 1-9 ale acestui text.

Asfel, se pretinde, pe de o parte, că îmbunătățirile nu au fost făcute de către pârâtă, ori stabilirea celui ce le-a făcut reprezintă o chestiune de analiză a stării de fapt, că ele sunt voluptorii, în sensul că ele nu erau utile normalei utilizări a imobilului, cu privire la această utilitate, analiza privind de asemenea starea de fapt, iar nu de drept, câtă vreme imobilul este o locuință, iar nu o clădire cu altă utilitate care, eventual, nu ar presupune existența unei băi dotată cu chiuvetă și cadă, singurele din cele contestate, reținute de instanță.

Cât despre intrarea unora dintre acestea în lotul revenit, în fapt, intimei, se va observa că această apărare este formulată în excesul celor formulate în fața primei instanțe de fond, ca, de altfel, și al motivelor de apel, neputându-se examina omiso medio.

Nu în ultimul rând, în ceea ce privește sporul de valoare adus terenului pe care a fost plantată o livadă, critica este și ea nefondată, câtă vreme, prin sentința civilă nr. 867 din 1 februarie 2007, instanța a luat act de renunțarea la dreptul de a-i fi atribuită valoarea acesteia, după ce terenul a revenit lotului nr. 2, atribuit recurentei D.I.

În aceste condiții, indiferent de faptul că prin acțiune a fost reținută o contribuție la sporirea valorii masei partajabile în favoarea pârâtei-intime prin înființarea acestei plantații, nicio critică nu poate fi adusă soluției dată pe fondul cererii de partaj, câtă vreme titulara dreptului de creanță a renunțat la acest drept, în privința renunțării sale soluția comportând regimul instituit de art. 247 C. pr. civ., chiar dacă prima instanță de fond nu a respins cererea formulată asupra acestei creanțe.

(Decizia civilă nr. 16 din 10 ianuarie 2012)

Constată că, prin sentința civilă nr. 862 din 1 februarie 2011, Judecătoria Pitești, după ce prin încheierea din data de 24 iunie 2008, completată la 9 septembrie 2008, constatase admisibilă acțiunea de partajare a averii lăsate de autorii reclamantei V.L. și pârâtelor D.S.I. și R.T.E., numiții I.N. și I.M., a dispus ieșirea părților din indiviziune, potrivit variantei a VII-a de lotizare, propusă de expertiza efectuată în cauză, lăsându-se, în indiviziune, beciul casei, precum și terenul de 1000 mp, loc de casă. Legat de plantația de pomi fructiferi înființată de aceeași pârâtă, s-a menționat, în cuprinsul dispozitivului hotărârii, că

se ia act de declarația acesteia de renunțare la contravaloarea acesteia, în favoarea lotului căruia i-a revenit terenul pe care se află.

La alegerea acestei variante s-a arătat că se urmărește atribuirea, către fiecare dintre părți, a bunurilor în natură, din toate categoriile de folosință a terenurilor, cu evitarea fărâmițării excesive a parcelelor și formarea unor sulțe cât mai mici, evitarea constituirii unor servituți și asigurarea accesului la locuință și părțile constructive rămase în indiviziune.

Totodată, s-a ținut cont de creanța reținută, în favoarea pârâtei R.T.E., împotriva masei partajabile, în sensul că aceasta a efectuat cheltuieli pentru o serie de lucrări, apreciate de instanță ca necesare întreținerii casei: tencuieli și zugrăveli interior-exterior, montarea pardoselilor în două camere, înlocuirea geamurilor sparte, construirea a două sobe din teracotă, vopsirea pardoselilor, a tocurilor ferestrelor și ușilor, înlocuirea jgheaburilor și burlanelor, izolarea cu vată de sticlă a plafonului casei, baterea de pazie din lemn, montare de chiuvetă și cadă în baze, prize și întrerupătoare.

Împotriva acestei soluții, ca și a încheierii de admitere în principiu, au formulat apel reclamanta V.L. și pârâta D.S.I., criticându-le pentru netemeinicie și nelegalitate, în sensul că, în primul rând, în mod greșit au fost reținute ca necesare îmbunătățirile aduse imobilului de către pârâta R., ele vizând doar optimizarea gradului de confort pentru aceasta și fiind efectuate fără acordul și înștiințarea apelantelor.

Cât privește lotizarea asupra căreia s-a oprit sentința, este criticată pentru faptul că nu procedează la o împărțire corectă a casei și terenurilor, așa încât fiecare să aibă legătură nemijlocită cu apartamentul revenit. Varianta a VII-a nu asigură independența totală a fiecărui lot, respectiv ieșirea din indiviziune asupra întregului teren.

Cele două apelante solicitaseră întocmirea unei variante în care loturile revenite lor să fie imediat învecinate, pentru a le valorifica împreună, să nu fie stabilite sulțe, decât la un nivel minim, compensându-se pe cât posibil valorile prin atribuirea de bunuri în natură.

Prin decizia civilă nr. 199 din 26 septembrie 2011, Tribunalul Argeș a respins ca nefondat apelul.

În motivare, se reține în fapt că îmbunătățirile aduse de către pârâta-intimată construcției erau necesare, în vreme ce plantația a adus un spor de valoare imobilului, spor ce beneficiază întregii moșteniri.

Faptul că în clădirea aflată în masa succesorală, până în anul 1995, a funcționat o instituție de stat, nu s-a constatat suficientă probă spre a conduce la concluzia că îmbunătățirile ar fi fost efectuate de acest posesor, ele fiind dovedite cu probele cauzei, inclusiv cu recunoașterile apelantelor.

Între aceste îmbunătățiri, tribunalul reține că prima instanță nu a constatat a se afla întreaga instalație electrică, așa cum se pretinde prin apel, ci numai montarea de noi prize și întrerupătoare, apreciate de către instanță a fi fost necesare asigurării securității funcționării rețelei.

La fel, în ceea ce privește instalația sanitară, nefondată s-a găsit critica adusă de apelantă, câtă vreme prima instanță nu a reținut drept contribuție a intimatei decât cada și chiuveta, iar nu întreaga instalație.

Legat de modalitatea de lotizare a imobilului, tribunalul constată că cea aleasă respectă întru totul principiile ce guvernează împărțeala succesorală, respectiv atribuirea de bunuri în natură, evitarea excesivei fărâmițări a acestora, cât și a sultelor împovărătoare.

Cererea apelantelor de a fi efectuată o nouă expertiză care să propună o altă variantă de lotizare, a fost respinsă de către tribunal, cu motivarea că, în prima instanță, numai la cererea lor, a fost încuviințată întocmirea a 7 variante de lotizare, cererea de întocmire a altora fiind respinsă în mod corect de către prima instanță de fond, câtă vreme, între acestea, propunerile făcute respectă obiectivele făcute de către instanță.

Cât privește susținerea celor două apelante, în sensul că nu a fost avută în vedere voința lor de a le fi atribuite loturi nemijlocit învecinate, ea a fost constatată nefondată, din